

"När jag gör frimärken vill jag fånga känslan"

Samtal med konstnären Eva Jern

av Thorsten Sandberg

"De båda kvinnorna badade ostört ända till jul.

På fredag tredje januari fick man se att det lyste i bykstugan och rök ur skorstenen.

Bonden drar på sig vintermössan, tar sin käpp och stövlar ut.

Bykstugan är reglad inifrån.

Han bultar.

— Vem är det?

— Vad gör ni i bykstugan så här dags och så här års?

— Vi badar. . .

???

Han står tyst länge, undrar, tänker vända om in. Situationen går över hans förstånd.

— Gå ut därifrån, skriker han plötsligt ilsket.

— Vi badar, säger Fredrika.

— Ja, vi badar säger mor Sofi.

— Va ä de för förbannade luderfasoner, sluta opp me de annars ska jag visa er. Bykstugan är min.

— Va sa han, frågar mor Sofi.

— Han kallar oss för luder för att vi vill bada oss rena, säger Fredrika mycket högt och bonden utanför hör det och skriker:

— Ja ena riktiga luder är ni, ger er till att bada meddetsamma ni firat jul, men det är min bykstuga.

Då öppnar Fredrika bykstugdörren. Naken står hon i öppningen medan den kalla luften virvlar om henne som moln. Stor och ståtlig och vit skimrar hon spöklikt mot den mörka januarihimlen och bonden står stel av — ja, han vet inte vad. En naken kvinna har han aldrig skådat förr. Kallt, mitt i vintern, Fredrika och Sofi. Det går runt i huvudet, han har blivit galen. Men Fredrika har en stor bykskopa

THORSTEN SANDBERG, född 1952, är fil kand i bl a konstvetenskap och arbetar vid PFA Svenska Frimärkens PR- och informationsavdelning. I Posttryttaren 1989 intervjuade han frimärkskonstnären Ingalill Axelsson.

full av rätt varm asklut och tömmer den raskt över honom och säger:

— Här ska du få för luder, dej måtte jag väl känna sen vi gick i skolan vilket kräk du va. Aldrig kunde du läxorna. Du bara åt, bar stora lass med mat med dej och bara åt, och hurdan va du inte ve flickorna. Gå in med dej, annars ska jag döpa dej ordentligt, och så låter du oss va ifred; vi bara tvättar dyngan av oss en gång i veckan.

Och mor Sofi och Fredrika fick bada ifred."

Den här mustiga skildringen är hämtad från kapitlet "Mor badar" ur Moa Martin-

Originalförlagan till frimärket Kvinnor och äppelträd, som kom den 6 oktober 1990. Märket ingår i utgåvan till 100-årsminnet av Moa Martinsons födelse.

sons debutroman på Bonniers förlag "Kvinnor och äppelträd" från 1933. En av Moas bästa och fränaste böcker, enligt henne själv.

Scenen från bykstugan har illustrerats av Eva Jern på ett av de två Moa Martinson-frimärken som gavs ut 8 augusti i år, till hundraårsminnet av författarinnans födelse.

Eva Jern. Foto Per Myrehed.

Eva, hur kom det sig att du fastnade för just den här scenen ur Moa Martinsons stora produktion och hur kom motivet till?

Utgåvan skulle innehålla två frimärken i tvåmotivrulle, och Moas porträtt borde vara med på det ena. Jag hittade en bra bild på ansiktet, ett foto, och ett typsnitt som jag tyckte stämde med bilden. Så skulle jag göra något utifrån hennes författarskap på det andra märket.

Jag skissade på ett kärlekspar, tvätt och hårt kvinnoslit, men hittade inte riktigt det jag ville ha. Då fick jag ett tips från PFA:s nya marknadschef, Ruth Olandersson: "Det finns en bra skildring av kvinnor som badar i romanen *Kvinnor och äppelträd*".

Började läsa boken noggrannt, och det var ju jättebra det där! Sedan gjorde jag skiss efter skiss, direkt ur min egen läsupplevelse.

Någonstans inom mig började också en ny känsla att växa fram: att använda fotografier som skissunderlag, som jag gjort i alla år när jag formgivit frimärken, kändes inte bra. Jag tyckte plötsligt inte riktigt om det.

Jag hade en massa croquiteckningar, studier av nakenmodeller, liggande hemma och fick för mig att jag skulle kunna använda några sådana som underlag till frimärksskisserna. Jag har tecknat mycket croqui på fritiden under de senaste femton åren.

Gjorde en sammanställning av croquiteckningarna och frimärksskisserna och gick upp till Nils G Stenqvist, grafikprofessor och vår konstnärlige rådgivare. Han såg väldigt betänksam ut. Flinade litet grand. "Ska du ha det så där?", sa han och tittade frågande på mig.

Jag berättade att det var en scen hämtad direkt från romanen. "Den där modellen ser konstig ut", fortsatte han och pekade på Fredrika i förgrunden. "Det måste du göra någonting åt. Hyr en modell!" Får man det då. . .?? "Ja, hyr en modell".

Sagt och gjort. Det här var på en torsdag och förlagan till frimärket skulle vara färdig på måndagen. Hur skulle jag få tag i en modell med så kort varsel? Så kom jag på en god vän som är konstnär och hade stått modell – och hade tid! "Det skall bli jätteroligt", sa hon.

Under fredagen stod hon modell för Fredrika, jag arbetade med skisser under hela helgen och på måndagen var förlagen klar.

Du tyckte plötsligt inte om att använda fotografier som skissunderlag för frimärken, ville jobba friare. Vad har lett fram till den känslan, men först: vilken roll hade du från början vid PFA?

Jag började på PFA 1976, men inte som formgivare. Snarare som deltagare i ett slags workshop. Vi skulle fixa fram allt som hade med frimärksmotiven att göra och administrera verksamheten.

Min egen funktion var grafisk medarbetare och kraven var att jag hade grafisk-teknisk bakgrund och kunde arbeta med

reprokamera. Men det var också meningen att jag skulle förstärka avdelningens bildkunnande.

Det behövdes en person som kunde se på bilder och värdera dem, alltså hade konstnärligt omdöme. Och som kunde en hel del om bokstäver, typografi och tryckteknik, men samtidigt var rätt allmänbildad. Summa summarum en funktion som stod mitt emellan administratrören och den rene konstnären.

Det gick på den tiden inte att jämföra oss på PFA:s utvecklingsavdelning med konstnärerna. De var ju, tyckte jag, så mycket kunnigare. Jag hade inte heller deras kunskaper, dom var ju outstanding. Men jag kände mig dragen till konstnärligt skapande och formgivning, och inspirerades av konstnärerna vi samarbetade med. De kunde ju någonting som jag inte kunde.

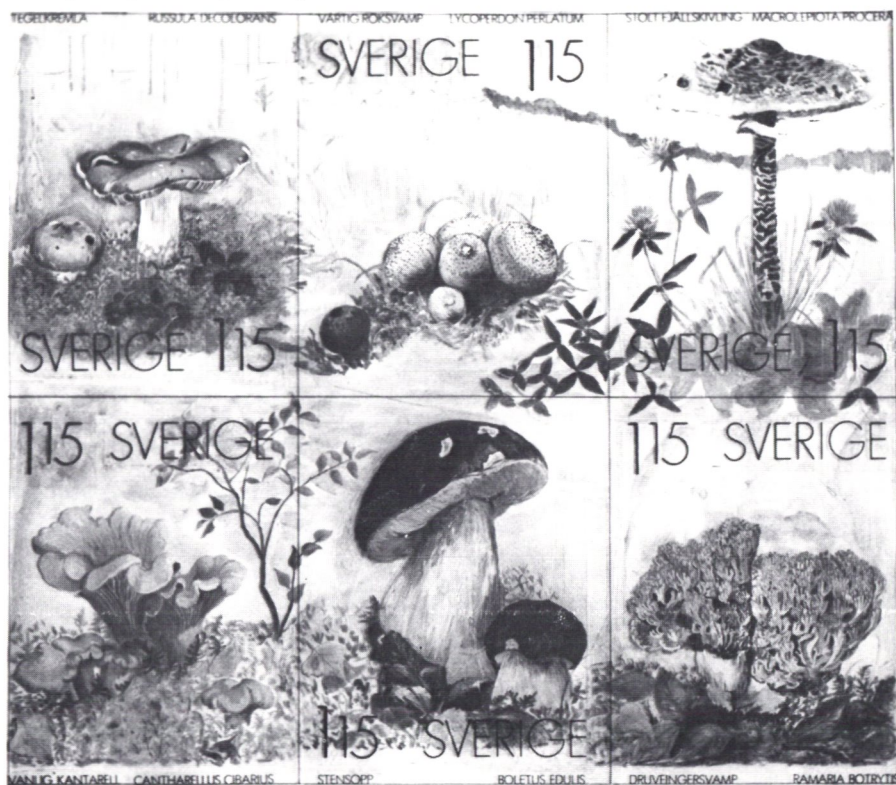
Jag hade egentligen aldrig tecknat och målat tidigare. Ja, i varje fall precis bara

börjat, men inte på någon hög konstnärlig nivå.

Du inspirerades att gå vidare i ditt eget skapande av de konstnärer PFA anlitade, det kan jag förstå. Men var detta den enda impulsen?

Jag har alltid velat bli konstnär, men fick av olika skäl inte utveckla den delen av mig själv när jag var barn. Konstnär ansågs vara ett jobb man inte kunde försörja sig på. Men jag har ändå valt saker i mitt liv där jag fått hålla på med bild och konst. Som på PFA.

Men när jag hade jobbat här i tre år började jag känna mig alldeles tom, deprimerad och utäten. Trots att arbetet var väldigt fritt. Bara förlagorna blev bra fick vi göra på vilket sätt som helst. Och det fanns inga ekonomiska hinder. Tyckte man att något var värt att kolla upp, så gjorde man det. Vi sökte oss fram på bred front.

Originalförlagan till häftet *Svampar* som utgavs 7 oktober 1978. Svamparna är från vänster i övre raden tegelkremla, vårtig röksvamp, stolt fjällskivling, kantarell, stensopp och druvfingersvamp.

För att balansera de negativa känslorna började jag en kurs i akvarellmålari och hade turen att få en bra lärare. Han tyckte jag var duktig och gav mig mycket uppmuntran. Mina konstnärsvänner ansåg också att jag skulle fortsätta med måleriet. Och jag började jobba hårt på det.

Du talar om utätenhet och negativa känslor. Men samtidigt gör du flera fina utgåvor, bland annat Svampar. Hur hänger det ihop?

Svamputgåvan var kul att jobba med. Det var en fri uppgift, och jag fick mycket uppmuntran och beröm. Och ändå var jag tämligen självlärd när jag gjorde förlagorna, hade ännu inte några djupare bildkunskaper.

Jag tyckte nog att jag fått rätt mycket utträttat. Men det är så med mig att jag måste hitta på nya saker hela tiden, annars blir det trist. Min upplevelse just då var att jag hade gjort det mesta, och bara hade patentlösningar kvar på resten. Det kändes precis som att det inte längre gick att expandera på jobbet.

Och då, efter mycket funderande och "med stor fara för livet" som det kändes, åkte jag på en fyra veckor lång målarkurs på Gerlesborg i Bohuslän. Borta från arbetet en månad! Det kändes mycket förbjudet. . . Och sen så kom jag väl igen då, fick en ny start.

Åter på arbetet kom jag på att jag skulle kunna måla på deltid. Jag sökte och kom in på Medborgarskolan i Stockholm. Jobbade på PFA från åtta till ett varje dag och störtade sedan iväg till Medborgarskolan, där jag arbetade som en dåre fyra timmar. Första månaden gick jag ner flera kilo, tecknade så intensivt.

Men målarskolan var bra för mig. Tyckte i grunden att jag var rätt proffsig i jobbet, men kände som jag nämnt inte att jag fördjupade mig tillräckligt. En helt ny värld öppnade sig på skolan, och jag är fortfarande bara i utkanten av den.

Påföljande höst sökte jag till Pernbys målarskola i Stockholm och kom in. Jag jobbade bara med bild. Tecknade och målade. Målade och tecknade. Tecknade

mycket modell och stilleben och fick ett nytt sätt att se på bild.

När man jobbar med frimärken jobbar man med design, med dekorerings av en yta. Och med ett innehåll som stannar vid att man visar en sak som ser ut så eller så. Det hela arrangeras snyggt med typografi och valör så att det bildar en helhet.

När man målar är det inte dekoration det handlar om, utan djup. Man jobbar mycket mer aktivt med den tvådimensionella ytan för att försöka utvidga den till en tredimensionalitet.

Ett frimärke ska ju beskriva någonting, ge ett specifikt budskap, till skillnad mot fritt skapande. Men jag gillar på sätt och vis också det här dekorativa, som en frimärksbild ofta har.

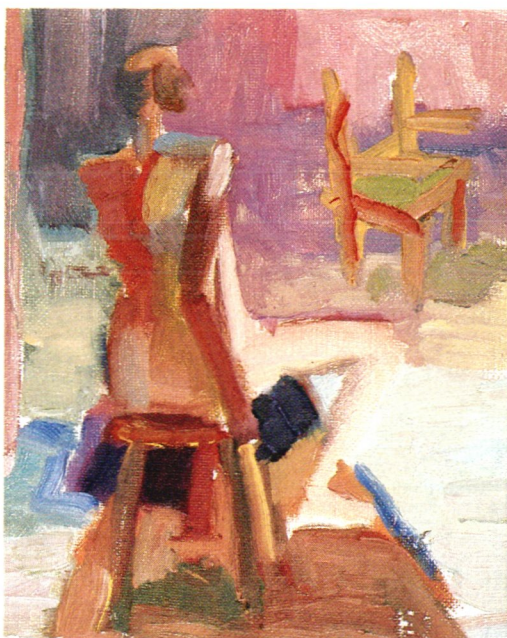
Jag har alltid tyckt att vi på PFA jobbar för litet med idébiten. Man väljer ut något objekt för ett ämne, ger det en dekorativ infattning och sedan blir det ett frimärke. Och det är väl i och för sig svårt att fördjupa frimärksmotiv.

Istället för att bara välja ett objekt och sedan utforma en bra design, vore det tacksammare att associera kring ämnet ifråga. Och kanske hitta en annan infallsvinkel än den första tanke som dyker upp i hjärnan. Med vissa ämnen kan man göra så, men inte med alla.

Om vi stannar till en stund vid "frimärket som dekoration", ett begrepp som du hyser delade känslor inför. Har du något exempel på hur du själv jobbat med en sådan utgåva?

Utgåvan Svensk rokokko från 1779 tycker jag är en formgivningssuppgift av den typen. Där fick vi från början en mängd bilder, minst ett tjugotal, från museichefen Bengt Dahlbäck på Nationalmuseum. Och utifrån dessa skulle jag försöka få ihop en frimärksutgåva.

Det var en svår uppgift, och jag resonerade mycket med min dåvarande chef Ingrid Florén. Tillsammans tittade vi på en del äldre frimärken, och särskilt häftet till kung Gustav VI Adolfs 90-årsdag 1972. Märkena avbildar gamla kinesiska vaser och rhododendronblommor. Det var ju

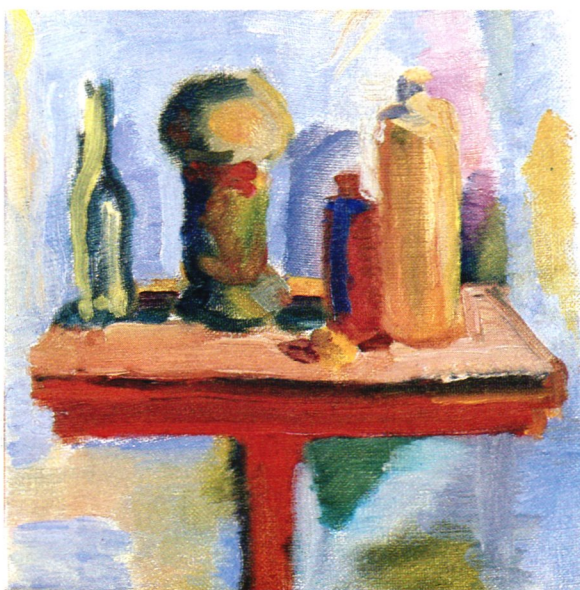
Sittande modell. Oljemålning från tiden 1981–1983. Pernbys målarskola.

Klippor i Bohuslän. Oljemålning från 1977. Gerlesborgs målarskola.

Stående modell. Akvarell 1984.

Oljemålning från tiden 1981–1983. Pernbys målarskola.

Kaffekanna, 1764

SVERIGE 130

Originalförlagan till frimärket med Johan Bergengrens kaffekanna i silver från 1764. Märket ingick i utgåvan *Svensk Rokoko* som kom 6 oktober 1979.

rätt snyggt, tyckte vi. Och trodde att vi kanske kunde gå vidare och utveckla något från den idén i rokokoutgåvan.

Så formades vår uppfattning, både om märkenas format och utseende. Med konstföremål från epoken som motiv, till exempel silverkannan. De foton jag fått från Bengt Dahlbäck föreställde det mest kända och bästa av det som kommit till i Sverige under rokokon. Den period i vår konsthistoria då även vårt konsthantverk stod på topp.

Jag prövade Bengt Dahlbäck's bilder i mängder av kombinationer. Till slut kom jag på hur dispositionen skulle vara: mindre bilder på de mittersta frimärkena och större bildformat för de två yttre. Ungefär som en inramning.

Några av Dahlbäck's foton kunde jag använda: silverkannan och dampporträttet. De andra fungerade helt enkelt inte i dispositionen och vi måste välja nya motiv.

Dahlbäck kompletterade med en teckning, men den gjorde sig inte i frimärks-

format. Jag bad honom om ytterligare fotografier av rokokoföremål, skulpturer, målningar, porträtt eller annat.

"Vi kanske kunde ta Mariebergssurnan" föreslog han och Helena Lutteman, intendent på museets konsthantverksavdelning, kontaktades. Hon tyckte också att urnan var bra och den blev sedan utmärkt som frimärksmotiv.

Men vi behövde ha en pendang till urnan. Dahlbäck kom att tänka på den tegelfärgade skulpturen av Bouchardon han just fått in. Den porträtterade kakelugnsmakaren Cronstedt. Dahlbäck var rätt nöjd med nyförvärvet och tyckte att skulpturen skulle kunna testas i frimärksutgåvan. Och så blev det.

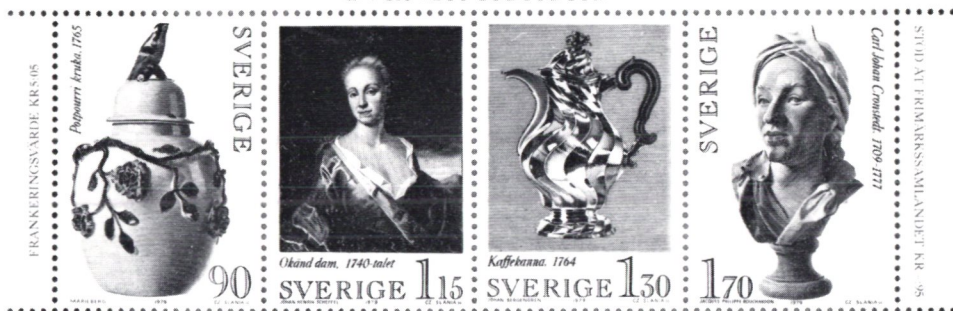
Bengt Dahlbäck var en fantastisk människa att jobba med, engagerad i ämnet och så öppen för idéer. Han var väldigt rolig när jag besökte honom på Nationalmuseum.

"Du får komma in till stan oftare så får du litet kul. Sitta där ute i Kista kan väl inte vara för roligt. Kom hit och titta på det vackra vattnet vi har här utanför, mellan museet och slottet", sa han.

Här har jag beskrivit det traditionella sättet att arbeta med en frimärksutgåva. Vi utgick från fotografier av föremålen och försökte sedan hitta en form som var bra för ett helt frimärksblock.

I samband med detta prövade jag också på att räkna fram ett helt nytt frimärksformat, A2Q. Och det var stimulerande och kul! Jag hade långa diskussioner med tryckerichefen Lars-Eric Ewert om banbredd, cylinderbredd, omkrets och andra tekniska data.

När de fyra föremålen – Mariebergssurnan, målningen av damen, silverkannan och porträttskulpturen – var bestämda, började Czeslaw Slania sitt gravyarbete. Och i det ingick ett mycket noggrant studium av föremålen. Silverkannan till exempel fotograferades från alla håll med olika ljussättning. Just för att Slania skulle få möjlighet att gravera på bäst sätt, och skapa volymkänsla. Så gjordes även med skulpturen.

PRIS: 6 KRONOR

Frimärksblocket *Svensk Rokoko*, utgivet till Frimärkets Dag 1979. Märkena är från vänster potpurrikruka i fajans från Marieberg (1765), dampporträtt av Johan Henrik Scheffel, Johan Bergengrens kaffekanna i silver och Jacques-Philippe Bouchardons gipsbyst av arkitekten C J Cronstedt.

Rokokoutgåvan blev dekorativ och estetisk, i positiv bemärkelse. Mycket beroende på att de föremål som avbildades var mycket vackra och att gravyrerna blev fantastiska. Men har man otur får man estetik istället för liv.

När tycker du erfarenheterna från konstskolorna började synas i arbetet, och påverka ditt sätt att välja form och innehåll i frimärksbilderna?

I början av åttiotalet gjorde jag ett stort researcharbete för en Haga-utgåva, som

Skissförslag till ej utgivet frimärke med pelousen, gräsmattan, vid Haga slott. Skissen är utförd i gouache.

Skissförslag i gouacheteknik till ej utgivet frimärke med ett av koppartälten i Hagaparken.

aldrig blev av. Jag hade kontakt med mängder av personer, specialister på Hagaparken och all konst som finns där.

Fick fram ett bra fotografiskt grundmaterial som jag bearbetade. Plötsligt kom jag på mig själv med att måla fram frimärksförlagor, utifrån mina nya erfarenheter.

Jag målade av pelousen, den stora gräslänten nedanför Koppartälten, vilka jag också målade på en skissförlaga. Bilden av pelousen lade jag ut på två sammanhängande frimärksskisser för att skapa en helhetskänsla. Vissa invändningar kom från gravörhåll: kan man gravera efter det här?

Förlagorna visades i Konst- och programrådet, men de antogs inte. Skälet var att ämnet uppfattades som för smalt. I varje fall blev skissresultatet mycket bra och ger en vision av Hagaparken. Hela det här materialet finns nu på Postmuseum för den som vill titta.

När jag något år senare började med Gripsholm-häftet använde jag delvis erfarenheterna från rokoko- och Hagajobben. På samma sätt som i fallet rokoko fick jag en mängd bilder från Nationalmuseum, nu från Bengt Dahlbäcks efterträdare Per Bjurström. Och efter många försök med olika bildlösningar stannade utgåvan vid en viss likhet med rokokon.

Jag uppfattar cirkushäftet från 1987 som ytterligare ett steg på vägen för dig mot en mer självständig konstnärsroll. Stämmer det?

Ja, när jag började med cirkusutgåvan kändes allt mycket friare och jag hade

möjlighet att påverka arbetet på ett nytt sätt. Men utan förarbetet med Haga hade inte cirkushäftet sett ut som det gör.

Jag pratade mycket med folk på Cirkusakademien. Speciellt med en underbar gammal cirkusartist som visade mängder av unika affischer och andra cirkusbilder i akademiens arkiv.

Men redan före besöket hade jag en idé om vad jag ville göra: en enda stor cirkusföreställning! Och då hade jag tänkt att allt skulle ske på alla frimärken samtidigt. Jag kom också på att artisterna på märkena skulle leka och jonglera med bokstäverna i ordet CIRKUS. Förknippade ordet cirkus helt och hållet med lekfullhet.

Men när jag började läsa om cirkuslivet kom jag underfund med att detta kanske var en naiv inställning, som bara utgick från clownernas verksamhet. Det finns ju väldigt mycket av arbete, allvar, skicklighet och dödsförakt hos cirkusartister. Att kasta sig ut i luften där uppe under kupolen är knappast en lek utan det handlar om liv och död.

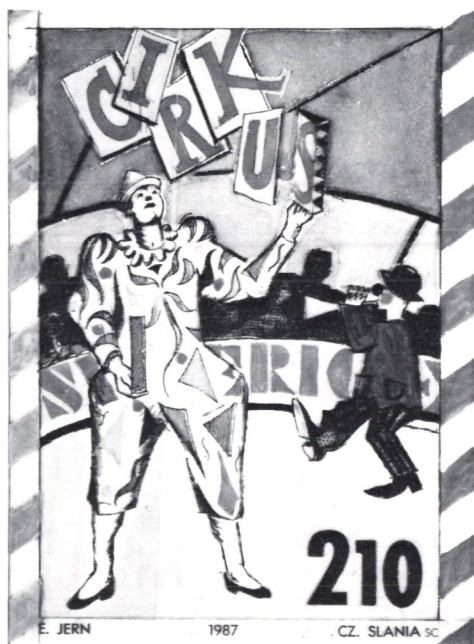
Här i Sverige har vi alltid varit bra på akrobatik. Jag fick höra talas om en man som cyklat enhjuling på lina, stående med händerna på pedalerna! Han den ende i hela världen som lyckats åstadkomma det.

Cykelakrobatiken på mittfrimärket är en del i häftets helhet. Cirkustältet håller ihop föreställningen och artisterna är inzoomade. Ett försök att få tag i de verkligt spännande, roliga och vackra situationerna.

Clownmotivet följde den ursprungliga idén, där den fine clownen i vitt jonglerar

*Originalförlagan till
frimärksblocket
Svensk cirkuskonst 200
år.*

Skiss till frimärket Clownen ur utgåvan Svensk cirkuskonst 200 år.

med bokstäver och den andre litet ruffigare klädde clownen – Augusten – försöker störa balansakten.

Bokstäverna i ordet Sverige och valören blev en historia för sig. Det är vanligt med triangelformade dekorationer och former i manegen. För att fånga upp dem valde jag stilen Futura Black, som bygger på geometriska former. Jag arrangerade SVERIGE som manegedekoration, och det blev en rolig lösning. På cykelmotivet satte jag texten på snedden, som en dekorerad stöd Stolpe till tältduken.

Hur tror du att du hade gjort en utgåva som Cirkus för tio år sedan. Lika sval och estetisk som rokokon?

Det vet jag inte, eftersom de två uppgifterna är så olika. Då hade jag i varje fall inte samma kunskaper om bild som idag. Rokoko var ett försök att göra något utöskt, i cirkusutgåvan är det kreatören i mig som på ett friare sätt får komma fram. Men det har varit mycket hårt arbete under de här åren för att nå dit.

Ett försök i tillämpad formgivning – att vara grafisk formgivare och lägga till något

mer – var väl också utgåvan Bordtennis-VM. När jag gör frimärken vill jag fånga känslan i ämnet. Det är så jag jobbar. Ja, överhuvud taget vad jag än håller på med så försöker jag göra det.

I Sverige gör vi inte så många fantasifrimärken och Cirkus är kanske ett försök i den vägen. Våra frimärken har en mer vetenskaplig och faktaspäckad inriktning på något sätt. Det har ju alltid varit viktigt att innehållet i bilden skall kunna bekräftas.

Jag tror att den vetenskapliga prägeln delvis hänger samman med filatelisternas krav. De ger gärna en sådan dignitet åt sin hobby. Att utreda och forska litet kring frimärket och placera in det i sitt sammanhang. Men det finns också en väldigt stark knytning till de ämnesspecialister vi samarbetar med.

Den här vetenskapligheten leder ofta till bra resultat i vissa utgåvor. Jag skulle inte ens idag kunna tänka mig att själv göra egna bilder till rokokoutgåvan, det skulle också kännas främmande. I ett sådant ämne finns ett ypperligt material att bara ösa ur. Allmänt kan jag väl säga att konstföremål illustrerar sig bäst själva på frimärken, utan omvägen kring avmålning.

Rokokon är på något sätt ett ofriare ämne än cirkus. Cirkusämnet är mer av fri konst, mer av en tolkningsuppgift där det förstås går att få in mer av sin egen personlighet.

Att jag idag jobbar som konstnärlig formgivare handlar inte bara om min egen utveckling i takt med måleristudier och annat. Det handlar också om att Posten och företaget PFA har utvecklats.

När jag började här för fjorton år sedan skulle de anställda göra vad de blev tillsagda, och gjorde man något annat var det inte populärt. Man insåg inte heller att vi som kom utifrån var en resurs. Vi hade så annorlunda yrkeserfarenheter.

Vi skulle inlemmas i det postala systemet, och det blev så att man delvis började sträva efter det själv. Och det var ju inte bra. Förr var det mer av: får jag det här, törs jag det här. Nu är det: jag ska. Men

fortfarande händer det att jag ställer frågan: får jag det?

Det måste ju finnas ett bra klimat att jobba i även för bildkreatörer, som inte alla gånger tänker på formalia som brevhäntering och diarieföring. Och det klimatet är kanske inte ett regelklimat, utan något annat. Den avdelning jag jobbat på under alla mina PFA-år har ändå erbjudit en stor frihet i fråga om idéer och nya lösningar på själva bildskapandet.

Man har låtit mig göra bilder, och det redan från första början. Det fanns en intention från företaget att skapa en formgivningsavdelning som fungerar. Den viljan hade förra PFA-chefen Anna-Greta Waldemarsson.

När Ingalill Axelsson kom till oss i början av åttiotalet drev hon profileringen av formgivarna väldigt hårt. Hon var utbildad frimärksformgivare från Konsthögskolans gravyrskola, till skillnad från mig. Jag har plockat litet här och litet där: formgivning, konstvetenskap och måleri.

Jag tycker att Ingalills lansering av oss formgivare var bra. Själv ifrågasatte jag min egen kunskap för mycket och hade för dålig självkänsla för att våga sticka ut hakan.

Skickliga frimärksformgivare är ju ett bra säljargument för PFA. Ungefär som gravörerna har varit i många år.

EVA JERN är född 1943 i Gävle. Studier vid Grafiska Institutet 1965–1967 och på Den Grafiske Højskoles i Köpenhamn speicallinje i grafisk formgivning 1967–1969. Studier i konstvetenskap vid Stockholms universitet 1971–1975. Kurser vid Medborgarskolan och på Konstfackskolan i Stockholm samt Gerlesborgsskolan i Bohuslän under 1970-talet. Pernbys målarskola 1981–1983. Verksam på PFA med produktutveckling sedan 1976.

Eva Jern har på olika sätt medarbetat i följande frimärksutgåvor:

I Roslagens famn (1977): första projektet, typografisk formgivning av frimärkena.

Kattuggla (1977): typografin.

Julförberedelser (1977): projektansvar, deltog i urvalet av fotoförlagorna, typografisk utformning tillsammans med Ingrid Florén.

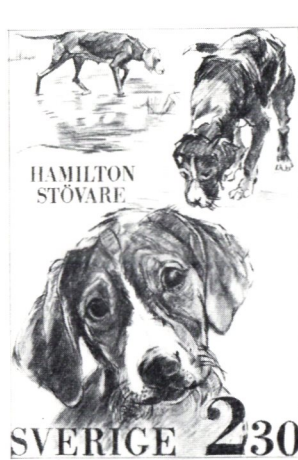
Fria kristna samfund (1978): projekt, idé, urval av fotografier till förlagorna och utformning av frimärksbilderna, typografin.

Norrpil (1978): projektet.

Svampar (1978): utformningen av frimärkena och typografin.

Väggtextil (1978): projektansvar, utformning av frimärke och typografin.

Göta kanal (1979): projekt, idé, urval av foton till förlagorna, utformning av frimärkena och typografisk lösning.

Originalförlagorna till Frimärkets Dag-utgåvan 1989. Svenska hundar. Utgivningsdag 7 oktober 1989.

Johan Olof Wallin (1979): projektarbete med gravören Majvor Franzén.

Svensk rokoko (1979): projektansvar, utformning av frimärken och frimärksblocket.

Gädda (1979): typografin.

Ta hand om (1980): typografisk utformning.

Företagspost (1981): typografin.

Julpost 1980: projekt, idé, val av bild till förlagan, typografin.

Vilda orkidéer (1982): projekt, urval av bilder från J W Palmstruchs botaniska verk, utformning av frimärkena.

Julpost 1982: projekt, urval av bilder från gotländska glasmålningar, utformning av frimärkena.

Norden 83 (1983): projekt, bildval och utformning av frimärkena efter foton.

VM i bordtennis (1985): projekt, idé frimärksförlagor.

Birger Sjöberg 100 år (1985): frimärksförlagan

Stockholm 86 IV (1986): projekt, idé, frimärksformgivning

Rabattfrimärken (1987): layout av frimärkena och urval av motiv tillsammans med Gallie Eng.

Konst på Gripsholms slott (1987): frimärksutformning.

Svensk cirkuskonst 200 år (1987): frimärksutformning.

Skara 1000 år (1988): frimärksutformning.

Tornsvala (1988): typografin.

Julpost 1988: projektansvarig.

EUROPA 89: frimärksutformning.

Svenska hundar (1989): frimärksutformning.

Ryttar-VM (1990): frimärksutformning.

Moa Martinson 100 år (1990): frimärksutformning.

Bellman och Taube (1990): typografisk utformning.

Originalförlagan till frimärket dressyr ur häftet *Ryttar-VM*. Damen på hästen är det svenska dressyresset Louise Nathhorst.